

מופץ
ב-17,000
עותקים

דרך הבעל שם טוב

גיליון לשבת קודש | מאת הרב שי עמרי שליט"א

עפ"י דרכו של הרה"צ ר' אשר פריינד זצ"ל

העלון מוקדש לרפואת:
ירון בן רעות
נעמי בת פנינה
איילה חן בת אודליה
יגל שמעון בן תהילה
בתושח"י

העלון מוקדש לעילוי נשמות:
פרוספר מסעוד בן סעדה ז"ל
רוחמה חנה בת חיה שרה ז"ל

חברותא לדרך

פנינים לראש השנה

אור חדש על ציון תאיר

יום ראש השנה הקדוש נקרא 'יום הזיכרון', והוא יום הדין הגדול שבו נגזר מי לחיים ומי למיתה, מי לעבדות ומי לחירות, מי לעושר ומי לעוני וכו'.

שאלתנו היא, איך ניתן לעבור את היום הקדוש הזה ולהיכתב באמת בספר חיים ואין הכוונה רק לחיים ומוות גשמיים, אלא העיקר שתהיה לנו חיות רוחנית אושר פנימי ושמחת הלב?

דרך הבעש"ט מלמדת אותנו שהקב"ה משים את בני האדם חסרים בכל פרט ופרט בגשמי וברוחני כאחד.

רוב העולם מגיע לראש השנה לבקש שיתמלאו כל צרכיו האישיים הן במישור הארצי והן הרוחני.

אומר לנו ר' אשר זצ"ל כי עיקר העבודה בראש השנה והעבודה של כל השנה היא להחדיר בלב ובמוח שאין עוד מלבדו וכל מה שהינך רואה כאן זה הרבש"ע עצמו.

החטא הקדמוני והחטא היסודי בו אנו נופלים כל יום מחדש הינו חטא השכחה, שאנו שוכחים את אבינו שבשמיים, אם זה במידות שלנו, ביצרים שלנו וברצונות שלנו.

אין צער גדול יותר לאבא מזה שהבן שלו שוכח אותנו. אנו לרוב שוכחים מי הוא הנותן לנו אוויר לנשום, מזין אותנו, פשוטו כמשמעו, ומיהו מקור החיות שלנו שמעניק לנו את הכח לעשות חיל.

ועל כך אנו צריכים לבוא בבושת פנים ובנמיכות קומה לפני אבינו שבשמיים ולעורר הזכרון על ידי ראייה:

"אבא, סליחה על כל הרגעים ששכחתי אותך, שלא ראיתי שהכל זה אתה וממך ושאתה תמיד אוהב אותי ודואג שיהיה לי רק טוב, תזכה אותי לראות אותך בכל בריה שלך ובכל עשייה שלי ושכל מה שקורה איתי הוא ממך ולטובתי ואף פעם לא לשכוח אותך".

שנה טובה לכל בית ישראל
הר' עמית ב.ש.

מדור זה נכתב ע"י אברכי כולל 'דרך הבעל שם טוב', כי תורה אמיתית לא נשארת רק בבית המדרש - היא הולכת איתך לכל מקום

השופר הגדול לעתיד לבוא

ישעיה הנביא מתנבא על שעת הגאולה "והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול, ובאו האובדים בארץ אשור והנידחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים" (ישעיה כז, כג).

נראה לבאר, שהנביא מדבר על התהליך שיעברו שתי קבוצות מעם ישראל במהלך הגלות הארוכה ועל דרך תיקונם וגאולתם.

"האובדים בארץ אשור" - אשור מלשון אושר. אלו הם האנשים שבמהלך הגלות יהיו חייהם רצופים הצלחה וטוב גשמי. מרוב השפע והברכה הם ישכחו את הקב"ה שהוא מקור השפע ויאבדו את דרך התורה.

"הנידחים בארץ מצרים" - אלו אותם האנשים שיחוו ייסורים וכאבים קשים כל כך בגלות, עד שירגישו דחויים ונשכחים, ויגיעו למסקנה, בטעות, שהם נידחים ואבודים מכל העולמות, ומתוך ייאוש יעזבו את אמונתם.

אומר הנביא "ביום ההוא יתקע בשופר גדול" - "שופר" מלשון הטבה ושיפור. אך יש שני סוגים של שיפור. יש "שופר קטן" - זהו הקול המעורר את האדם ל"שפרו מעשיכם" - חזרה בתשובה וריבוי במעשים טובים. בדרגה זו, האדם משתפר, אך הוא עדיין זוקק את ההצלחה לזכותו האישית ומרגיש בעלות עליה. ויש "שופר גדול" - זהו השלב הגבוה יותר, הכולל בתוכו גם את המעשה אך מוסיף לו הכרת בורא. השופר הגדול נקרא כך משום שהוא מביא את האדם עד ל"גדול" - אל הקדוש ברוך הוא, מתוך הבנה שכל מעשה טוב שעשה הוא מתנה שניתנה לו מאת ה'.

וכך הוא תהליך שיבתם של האבודים והנידחים: בתחילה יבואו הם ל"הר הקודש" - יזכו ל"הר" של קדושה ומעשים טובים. ואחר כך יזכו בנוסף ל"ירושלים" מלשון "ראה שלימה", שזוהי מדרגת הביטול המוחלט להשי"ת, שבה האדם משייך אל בוראו את כל פעולותיו.

להאיר את החושך בראש השנה

אומרים חז"ל על הפסוק בתהלים 'לדוד ה' אורי וישעי': " 'אורי' בראש השנה, 'וישעי' ביום הכיפורים" (מדרש תהלים מזמור כז). צריך להבין, מהו אותו "אור" מיוחד היורד לעולם בראש השנה?

בראש השנה, הקדוש ברוך הוא מביא לעולם אור רוחני עצום. תפקידו של האדם להשתמש באור הרוחני הכללי הזה, ולהפוך אותו ל"אורי", אור פרטי ואישי, ולהתבונן אל תוך עצמו.

כאשר אדם מסתכל באור הזה אל תוך נבכי נשמתו, הוא מגלה דבר מפתיע: האור חושף כתמים. בתוך שגרת היוםמום, כשאין את האור הגדול של ראש השנה, פגמים וחסרונות רבים נותרים חבויים מהעין. רק מכוח האור המופיע בראש השנה, מתגלים אותם כתמים שהוסתרו עד עתה. כאן טמון ההבדל המהותי בין עם ישראל לאומות העולם. כאשר הגויים נחשפים לפגמים שלהם, הם נופלים לזרועות הייאוש וההפקרות.

הראייה של המציאות החסרה מובילה אותם למסקנה שאין דרך חזרה, והם מפסיקים להתקדם. לעומתם, עם ישראל אינו קופא ונשבר מול גילוי החסרונות, אלא צועד מכוחם אל עבר חיבור עמוק יותר אל ה'. זאת משום שהיהודי לוקח את הגילוי הכואב של ה"שלילה" והחיסרון, ומבין ממנו שזו היא מציאות האדם כשהוא מנותק מבוראו, ומתוך הגילוי הזה הוא בוחר להתחבר אל הבורא ביתר שאת.

אומר דוד המלך "ה' אורי וישעי": מי שהתחבר ל"אורי" - לגילוי האמת שלו, גם אם היא כוללת חשיפת פגמים וכתמים, זוכה ל"ישעי" - לישועה הגדולה, שבה גם השלילה והפגמים נהפכים בעצמם לאור. כיון שמתוך אותם חסרונות הוא זכה להתחבר אל ה' בקשר חזק יותר, הרי שהחיסרון עצמו הפך לסיבה של קרבת ה'. זוהי ה"ישועה" הגדולה - היכולת להפוך את הנפילה לעלייה ואת החושך לאור גדול.

לע"נ הודיה בת עידית | לישועות: שי, אורית חן, שמואל לזאן, מנחם מנדל, אליעזר, חנה, שירה רחל חלפין | לזיווג הגון נועה ירון לוי הי"

י"א בתשרי, יום ההילולא של ר' אשר פריינד זצ"ל

ביום זה נעלה לציונו הקדוש ונזכיר את שמותיכם בתפילה

חי"ו עכשיו והיו שותפים לדרכו של הצדיק האקרבת לביתו

055-9814913 | 052-2258276

זמני השבת			
נניסה	ציאה	ר"ת	
20:50	19:59	20:09	חיפה
20:47	19:56	20:07	תל אביב
20:49	19:58	20:48	ירושלים
20:47	19:57	20:07	באר שבע

פרשת השבוע על פי דרך הבעל שם טוב הרב שי עטרי שליט"א

חג של אהבת השם

ברוך ה' זכינו שדורנו התברך בדרשות ושיחות מוסר נפלאות וספרים לאין קץ, אבל הייתי רוצה לדבר קצת על משהו יותר פנימי, יותר פשוט, יותר לנשמה.

כידוע, יש לנו שני חגים שבהם עושים סימנים - ליל ראש השנה, וליל הסדר.

בליל ראש השנה אוכלים תמרים ומתפללים "שייתמו אויבינו", רימון "שירבו זכויותינו", ראש של דג "שנהיה לראש ולא לזנב" ועוד כהנה, כמקובל בכל קהילות ישראל. יש כאלה שמרוב ההתרגשות בסימנים, יכולים להגיע לבכי, כי כל בקשה שם היא לכל השנה. כל סימן זה עולם שלם.

גם בליל הסדר מוזכר העניין של הסימנים. יש סימנים לכל המהלך של הסדר "קדש ורחץ, כרפס יחץ, מגיד רחצה" וכו'. וגם בהגדה "רבי יהודה היה נותן בהם סימנים דצ"ך עד"ש באח"ב".

נשאלת השאלה, מה מיוחד דווקא בשני המועדים האלה - פסח וראש השנה, שעושים בהם 'סימנים'?

בתפילת מוסף של ראש השנה תקנו לנו חז"ל שלוש ברכות אמצעיות - 'מלכויות, זכרונות, ושופרות'. מתחילים עם 'מלכויות' - פסוקים המדברים מעניין המלכות ה', אחר כך במרכז - 'זכרונות' מענייני המשפט ושה' זוכר כל מעשה עולם, ובסוף - 'שופרות' פסוקי מעמד הר סיני שניתן בתקיעת שופר.

מעניין שראש השנה נקרא "יום הזיכרון". זאת יום טוב מקרא קודש הזה את יום הזיכרון הזה - כך אנחנו אומרים בתפילה. זאת אומרת, דווקא 'הזכרונות' תופסים את הכותרת הראשית של היום. לא אומרים 'יום מלכויות', ולא 'יום שופרות', אלא "יום הזיכרון". הנושא המרכזי - הוא הזיכרון. שאלתנו היא, מה העניין הכל כך חשוב ב'זכרונות'?

מה טמון כאן? תמיד ידענו שזיכרון - פירושו דין. יום הזיכרון - יום הדין. ביום הזה כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון, וכל אחד מקבל קצבה שנתית

לטוב ולמוטב. זה הפשט.

אבל אני רוצה לומר לכם משהו קצת יותר פנימי, איך להבין את המושג הזה.

מי שמסתכל בפסוקים של הזיכרונות, יראה שאלו פסוקים של אהבה. "כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעוריך, אהבת כלולותיך, לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה". "הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד, על כן המו מעי לו, רחם ארחמנו נאום ה'".

**ראש השנה נקרא יום הזיכרון.
זהו יום שבו הקדוש ברוך הוא אומר
לכל יהודי - "אני זוכר אותך, אני אוהב
אותך, אתה זכור אצלי, אתה חשוב לי".**

(מתוך השיחה)

"זיכרון" פירושו "אהבה"

אני זוכר אותך כי אני אוהב אותך. אני רוצה לזכור את מי שהוא אוהב אצלי, את מי שחשוב אצלי. כשאתה אוהב מישהו, אתה תולה את התמונה שלו, אתה רושם לך את השם, ואת תאריך יום ההולדת, ואת תאריך יום הנישואין. זו אהבה. חז"ל אומרים במסכת ברכות "אל יפטר אדם מחבירו אלא מתוך דבר הלכה, שמתוך כך זוכרהו". זיכרון משמעו אהבה והערכה, לימדת אותי הלכה, אז אני זוכר אותך. תודה רבה.

לעומת זאת, את השונאים שלי אני רוצה לשכוח. "תמחה את זכר עמלק", שלא יישאר לו זכר! כשאתה לא סובל מישהו, אתה רוצה למחוק אותו. אשה ששמה לב שבעלה שכח את יום הנישואין והיא לא קיבלה שום מתנה, היא פונה לבעלה:

- יוסי, אתה יודע מה היה התאריך אתמול?

- לא.

- יום הנישואין שלנו. מה קרה לך?

- אה כן? אוקיי. בסדר...

- נו, מה זה אומר לך?

- כלום.

- אה, הבנתי כמה אני אוהב וחשובה אצלי. אם אתה לא זוכר את יום הנישואין שלנו, סימן שאתה לא כזה אוהב אותי.

גם במדינה שלנו יש 'יום הזיכרון לחללי צה"ל'. מה העניין של היום הזה? לזכור את אותם נפטרים, הם חשובים, הם אוהבים, הם יקרים לנו, וכשיש מישהו שאתה אוהב, אתה רוצה לזכור אותו.

אנחנו לא שמים לב לזה. ראש השנה נקרא יום הזיכרון. זהו יום שבו הקדוש ברוך הוא אומר לכל יהודי - "אני זוכר אותך, אני אוהב אותך, אתה זכור אצלי, אתה חשוב לי". זה הבסיס.

היסוד והבסיס לכל קשר בעולם - זה אהבה.

כשזוג רוצה להתחתן, מה הסיבה שהם מעוניינים להמשיך? האהבה. היא הראשית והיא הבסיס. כתוב "עולם חסד יבנה" חסד עניינו אהבה. ה' ברא

את העולם מאהבתו ורצונו להיטיב.

יוצא, אם כן, שהאהבה היא היסוד והשורש והראשית לכל התהוות. גם כשילד בא לעולם, הוא בא ממקום שקוראים לו אהבה.

לכן הפסוקים בברכת זיכרונות הם פסוקים של אהבה, כי הדבר העיקרי שיהודי צריך לעבוד עליו בראש השנה הוא: "בורא עולם, אתה אוהב אותי" וממילא הדין יהיה על הנושא הזה. עד כמה אני אזכה השנה שהאהבה של ה' תתגלה אצלי ואצל כלל ישראל. האם האהבה תתגלה על ידי הטבה וברכה, או בדרך של "חביבין יסורים".

נפשי חולת אהבתך

ישנם שני סוגים של גילויי אהבה.

האהבה בפשטות. למשל, השנה יהיה לו בן, השנה הוא יחתן בת, השנה הוא ירחיב את הבית שלו, כל מיני סוגים של נתינה ואהבה שנגזרים בראש השנה, אבל יש גם אהבה של "כי את אשר יאהב ה' יוכיח" - זו גם אהבה.

ועל זה יש לנו את יום הדין שמשמעותו היא באיזה אופן תתגלה האהבה. כמובן, לא בדרך של פחד: "אמאלה", אלו צרות והולכות להיות שנה הבאה... אלא בדרך של קבלה: "אבא, אתה אוהב אותי". ביום הזיכרון בורא עולם מכריז: "אני זוכר את כולכם, כולכם אוהבים אצלי, כולכם חשובים אצלי".

וזה נכון גם לבריאות הנפש. מה המצרך הראשוני והבסיסי לכל נפש כדי להיות בריאה? אהבה. ילד זקוק לאהבה כדי לגדול בריא בנפשו.

החולי והחוסר האמיתי של כל אדם, זה בנושא של האהבה. זה היסוד, וזה השורש. ולכן עיקר הנפילות ועיקר היצר הרע הוא בתחום הזה, ומי שלא מקבל את זה בקדושה, הוא מתחיל לרעות בשדות זרים, לחפש את האהבה בשווקים וברחובות, כדכתיב: "ביקשתיו ולא מצאתיו קראתיו ולא ענני..." (שיר השירים, ג א'), לכן "כל השירים קודש, שיר השירים קודש קודשים". מה יש בשיר השירים? "על משכבי בלילות ביקשתי את שאהבה נפשי".

לא לחינם אנחנו צריכים שני ימים לראש השנה, כי האהבה זה המצרך הכי חשוב לנפש.

עיקר העבודה ביום הזה הוא 'זכרונות' - "אבא תזכה אותי להכיר כמה אתה אוהב אותי, כמה אתה זוכר אותי" וככל שהאדם זוכה להפנים בראש השנה את "אהבת עולם" של ה' אליו, ממילא "כמים הפנים לפנים", הוא מרגיש כמה ה' אוהב אותו ורוצה להשיב לו אהבה ולחזור בתשובה ואז פתאום הוא רוצה לקום לתפילה, רוצה להגיד לה' תודה, רוצה לקיים מצוות.

אבל לצערנו הגדול, עשו מראש השנה סוג של יום המסוגל להתקפי חרדה, וכאחד הימים הכי קשים בשנה. זה מצטייר כאילו ראש השנה זהו

כל מה שחשוב לכם במספר טלפון אחד:

קו השיעורים העולמי של דרך הבעל שם טוב:
03-30-90900 | 1700-111-090 ללא פרסומות

מענה אנושי, הקדשת העלון ולתרומות:
בטלפון 055-9814913 ©
בימים א'-ה' בין השעות 8:00-15:00

לקבלת העלון למייל:
office@baderech.co.il

מטפלת
רגשית

052-5732470

להזמנת הרב לשיעורים
חייגו: 055-9814913 ©

מטון
נושאים
לפחיתתם:

אמונה | שלום בית | חינוך ילדים | תקשורת בין אישית | נפש האדם ועוד...

כפרות ופדיון נפש

בדרך הבעש"ט
לשנת תשפ"ז

הפדיון ייערך ע"י
הרב שי עטרי שליט"א
בערב יום הכיפורים

ק"מ אה המצווה
ומצוה אשה מבורכה וטובה

לפרטים חייגו:

052-2258276

055-9814913

יום הדין, האם האהבה הזאת תהיה השנה
ביתר שאת או שהיא תקבל ביטויים של
כאבים, ככתוב: "כי את אשר יאהב ה'
יוכיח". לכן אנחנו מפחדים ומבקשים -
ה', אנחנו רוצים שהאהבה שלך תהיה
בגילוי חיובי ולא בגילוי שלילי עבורנו".

שפת הסימנים של ראש השנה

מה העומק של הסימנים?

ראש השנה וחג הפסח הם שני חגים
שנקראים "ראש". פסח זה
הרגל הראשון בתורה, בחודש
הראשון וראש השנה גם הוא
נקרא ראש - ראש השנה ובשני
החגים האלה אנחנו צריכים
לעשות את העבודה הראשונה
והבסיסית, דהיינו לגלות כמה
ה' אוהב אותנו, ולכן עושים
בהם סדר של סימנים.

הסימנים מסמלים את מאמר
עם ישראל לבורא עולם:
"אנחנו ואתה שני אוהבים,
אנחנו כבר מדברים בשפת
הסימנים. הקשר בינינו כבר עבר את
הקשר המילולי, אנחנו בקשר נשמתי,
אנחנו עושים רמזים אחד לשני. אתה
מבין אותנו ואנחנו מבינים אותך מרוב
שאנחנו כבר בקשר שנים..."

וזהו הבסיס הכי חשוב לקבלת עול
מלכות שמים.

לכן לפני קריאת שמע שחרית וערבית, יש
לנו הקדמה, בה אנחנו מכריזים "אהבת
עולם אהבתנו", "הבוחר בעמו ישראל
באהבה", "אהבת עולם עמך ישראל
אהבת". לפני שאתה מבטל את עצמך
ומוסר נפש על קדושת שמו יתברך "בכל
לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך", קודם כל
תזכור למי אתה מוסר את נפשך - למי
שאוהב אותך אהבת עולם וכך הנפש שלך
תתחבר הרבה יותר.

לכן כבר בתחילת ליל ראש השנה עושים
קודם כל את הסימנים, להתחיל את
הראש של השנה עם אהבה ולמחרת
בבוקר כבר יהיה הסדר של התקיעות,
מוסף וכל מה שצריך. אבל המסר הבסיסי
הוא - כמה השם אוהב אותנו, הוא מדבר
איתנו בשפת הסימנים ואנחנו מחזירים
לו ב"קודים". אהבה היא היסוד הנפשי.

הזמנה להכתרת המלך

מי שזכה להגיע לראש השנה בעצם קיבל
בתיבת הדואר מכתב הזמנה מבורא עולם:
"הנך מוזמן להשתתף בטקס ההכתרה
שלי כמלך העולם, אשמח לראותך
משתתף בשמחתנו". ראש השנה זה היום
השמח של ה', היום שבו אנו מכתירים
אותו כמלך ולכן נפתח את השנה בחיבוק.
יהי רצון שתהא שנה טובה ושמחה לכל
עם ישראל, אמן.

יום שהולכים לירות בראש של
כולם, ולכן "תזוהר! תתכונן!
אתה הולך לקבל יריה, אתה
עכשיו על הכוונת, הולכים
לכתוב עלי".

יש עוד מקומות שאומרים
שיחת מוסר לפני התקיעות
בראש השנה. כולם שמים
טליתות על הראש, ורב
הקהילה ניגש לתיבה

וצועק -

"רבותי, אתם
זוכרים מה היה לנו
השנה? כמה פיגועים,
כמה אסונות, כמה
תאונות. עכשיו קחו את
עצמכם בידיים, זו השעה
הגורלית! פחד אימים!

במילים אחרות, בורא עולם
מצטייר כאילו הוא איזו
מכונת יריה שאתה צריך
להתכוף ואם הצלחת
להתכוף לפני שהכדור

הגיע, ניצלת. ואם הראש שלך היה מורם,
הלך עליך...

וגילו ברעדה

"וגילו ברעדה" פירושו: "בורא עולם,
אתה כזה אבא טוב, אתה כל כך אוהב
אותי, אני רק מפחד שהאהבה הזאת לא
תתגלה כמו שצריך. הפחד של הילד על
שאני אחטוף סטירות, אלא שהאהבה
הזאת לא תהיה מספיק גלויה".

"הסבא מסלבודקה" אומר שזה כמו אבא
שלך את הילד הקטן שלו לחתונה,
ובריקודים הוא הרים את הילד על
הכתפיים. האבא תופס את הילד בגובה
עם שתי הידיים, ומתחיל לרקוד איתו.
אומר הסבא מסלבודקה - מה הילד
מרגיש באותו רגע? את שיא האהבה.
איזה כיף על אבא. אבל הוא גם מפחד
שאבא לא יעזוב את הידיים, כי אם הוא
יעזוב הוא יפול. אתה מרגיש את שיא
ההנאה והכיף על הכתפיים של אבא,
אבל זה מלווה ברעדה שאבא לא יעזוב
אותי.

מסביר הסבא מסלבודקה שזה בדיוק
השילוב "וגילו - ברעדה": "ה', כמה אתה
אוהב, כמה אתה משפיע, כמה אתה נותן
לי, איזה אבא מתוק אתה, אבל אבא
רק אל תעזוב אותי, כי כל עוד ואתה
מחזיק אותי כיף לי". "וגילו ברעדה" -
אני "רועד" מהאפשרות שה"גילו" הזה
יפסק בגלל מעשים לא טובים שלי. כל
כך כיף לי איתך, אני רוצה עוד דקה ועוד
דקה, תן לי עוד קצת להיות איתך.

העבודה העמוקה, השורשית והבסיסית,
שעליה בנוי יום הדין היא קודם להבין
ולהכיר באהבת ה' אליך. ועל זה יש את

כולל ערב של דרך הבעש"ט

אנו מזמינים אתכם להצטרף אלינו ללימוד
באווירה מרוממת

בית המדרש "פני אהרון", רחוב האדמו"ר מקוצק 20, בני ברק
ימי פעילות: א' - ה' | 21:00-22:30

בואו תהיו שותפים

זכות התורה הטוהרה יכולה להיות שלכם!
אנו מעניקים אפשרות להקדיש
את לימוד הערב

• רפואה שלמה • עליון נשמת
• יקיריכם • שפע ופרנסה

הפכו את התורה של הכולל -
למנן האישי שלכם ושל משפחתכם.

לפרטים על מסלולי ההקדשה
052-2258276

סיפור 76

פִּקֵּק עִם בְּרָכָה פֶּרֶק ב'

אורי הסתלקרן ושאל את קבל מהיכן למד לשייר בצורה כזו, וקבל השיב שהוא למד בשייבה. התשובה הזאת פתחה את לבו של אורי, והוא שתף בכאבו: "הייתי גם אני בחור ישיבה. אבל נמאס לי מכל הלמוד הזה. הכל היה יבש, הכריחו אותנו ללמוד גמרא כל היום בלי שום טפת חיות או רגש. עצבתי את הכל כי פשוט לא יכלתי לראות יותר את הספרים האלה." אמר לו קבל: "אורי, זו לא הבעיה בגמרא, הבעיה היא כיצד אתה לומד אותה, באיזו גישה". הוא נגש לארון, הוציא ספר גמרא, והציע לאורי לשבת לצדו. קבל פתח את הספר והתחיל לקרוא את הסוגיה, אך הפעם בלוי מנגינה מתוקה שלמד בשייבה – מנגינה שחודרת עמק אל הלב, עולה ויורדת, ומשקבת רגש אמיתי בכל מלה ומלה. הוא הראה לאורי איך הגמרא איננה טקסט יבש, אלא שירה חיה ונושמת. הם ישבו באותו מוצאי שבת, קבל ואורי, ואורי כל כך נהנה מהלמוד. אורי אמר לקבל: "אם היו ככה לומדים אתי בשייבה, אין לי ספק שהייתי נשאר דתי. אבל עכשיו כבר מאחר מדי, אני כבר שנה וחצי לא שומר שבת, אין לי כפה, אני עושה את כל השטיות שיש. אני מבין מה אתה אומר, גמרא זה מתוק, טעים, נכון, אבל מה אני אגיד לך, זה כבר לא בשייביל".

קבל לא ויתר. הוא אמר לאורי: "אורי, לא סתם הגעתי לפה לשבת. עכשיו אני מבין מה השם רצה בכך שהוא השאיר אותי פה לשבת. אני חשבתי שהוא תקע אותי באיזה פקק, אבל אין משג כזה: יהודי תקוע. אתה אף פעם לא תקוע! אם באתי לפה, אז השם רוצה שאני אדאג לך. אורי, אתה מוכן לבוא אלי לשבת ישיבה? שבוע הבא, אתה מזמן אצלי לשבת ישיבה. אתה תהיה האורח שלנו בשייבה, ותישן אצלי בחדר, בפנימיה. אתה מוכן?" אורי הסכים.

אורי התארח בשייבה, וכמוכן שהוא ישב ללמוד עם קבל חברותא. אורי בשבת כל כך נהנה מהשיירה והלמוד, בחורים נגשו לאורי במשך השבת: "שבת שלום, שבת שלום..." הם נתנו לו יחס יפה. והוא פתאום הבין מה הוא מפסיד. הוא החליט להשאר

בשייבה וקבל כל כך שמח בשייבילו.

אורי, ברוך השם, עלה אחר כך לשייבה גדולה וסים אותה. החלום שלו היה להקים ישיבה לבחורים הנמצאים במקומות הכי נמוכים, ולשלב בין למוד תורה לשיירה, כי עם כח של שירה ולמוד תורה בטעם ובמתקנות אפשר להחזיר בתשובה.

אורי גדל, הקים בית בישראל, ולאחר מספר שנים בחר להקדיש את חייו למען בחורים שעוברים התמודדויות דומות לשלו. הוא הגשים את חלומו ופתח ישיבה מיוחדת שהיסוד שלה לא נשען רק על שנון של ספרים, אלא על למוד מתוך מתיקות, שירה ומוזיקה – בדיק כפי שחיה באותו לילה גורלי ומרגש עם קבל במושב נזר. הישיבה הזאת פורחת היום ומחזירה לבבות רבים לאביהם שבשמים.

הספור המדהים הזה ממחיש בצורה יוצאת דופן את המסר שאבא של קבל העביר לו מבעד לטלפון: "אין משג כזה יהודי תקוע". לעתים קרובות אנחנו בטוחים שאנחנו תקועים, מאחרים או מפספסים הזדמנויות נוחות.

קבל היה משכנע שהוא הפסיד שבת שקטה ורגועה, אבל בורא עולם סובב את כל האירועים ואת הפקק העצום רק כדי שקבל יגיע לשלחן השבת המסכים ההוא. ההשגחה העליונה ידעה שיש שם נשמה אבודה של בחור שזקוק נואשות לקול הזמיר הזה כדי להתעורר ולשוב למסלול. זו הייתה שליחות משמים.

לכל אחד ואחת מאתנו יש את הפשרון היחודי שלו, את ה"קול" הפנימי שאתו הוא נשלח לעולם. דרך הקול הזה אנחנו יכולים להאיר את הדרך ולקרר לבבות של אנשים אחרים. דרך האמת תמיד מצליחה ומנצחת כאשר היא נעשית באהבה גדולה, במתיקות ובשמחה פנימית.

הספור הזה מזכיר לנו שאסור לאבד תקוה אף פעם, כי כל עכוב קטן מיעד לתכלית גדולה והקדושה מאד שנקבעה לנו מראש על ידי בורא עולם. הקדושה מחכה לנו בכל מקום.

כִּבְד אֶת הַשְּׁדָן

פעם אחת ישב האדמו"ר הקדוש רבי יששכר דב רוקח בביתו וקבל אנשים שבאו אליו בענינים שונים. בין הבאים היו גם שדכנים שהגיעו להציע שדוכים לבני משפחתו ולצאצאיו.

כאשר היה השדכן נכנס ומספר על ההצעה, היה רבי יששכר דב מקבל אותו במאור פנים. הוא לא הסתפק בשמיעת הדברים בלבד, אלא היה מכבד את השדכן במיני מתיקה ובכוס יין, ומזמין אותו לשבת בנחת.

פעם שאל אחד החסידים את הרבי: "מדוע הרבי מכבד כל כך את השדכנים?"

חנך רבי יששכר דב ואמר:

"הרי הקדוש ברוך הוא בעצמו עוסק בזוג זוגים. וכאשר יהודי משתדל לעזר בהקמת בית בישראל ועוסק בחפצי שמים, ראוי לכבד אותו ולשמח עמו."

עברו ימים, ואחד החסידים ספר לרבי על מנהגו של רבי חיים הלברשטם. הוא אמר:

"שמעתי שהדברי חיים מצאנז היה נוהג לתת כסף לכל שדכן שהביא הצעת שדוך."

השיב רבי יששכר דב בחיור:

"כל צדיק נוהג כפי דרכו. מנהגו של הדברי חיים היה לתת לשדכן שכר בכסף, ואילו אני נוהג כפי שנהג זקני הקדוש רבי מאיר מרגליות – לשבת עם השדכן, לכבד אותו ולשתות עמו 'לחיים'."

ומאז ידעו החסידים עד כמה היה רבי יששכר דב מחשיב את מלאכת השדוכים.

הוא למד את כלם שכל מי שעוזר להקים בית יהודי מביא שמחה גדולה בשמים, וראוי לקבלו בכבוד ובאהבה.

להאזנה לספור בקו ילדים בדרך: חינו 1700-111-220 ובחרו את מספר הספור המופיע בענן שמעל הכותרת.

במחיר קטן אחד בלבד
פותחים את הקווים
לכל בני הבית!

שותפות בהחזקת הקו:
19 ₪ בלבד

כינוי הכניס את בקו אל הרחובות
להצטרפות חייגו:
1700-111-220

מספר הקו ללא פרסומות!

